

19de JAARGANG, NR. 361
16 AUGUSTUS 2021

IN DIT NUMMER:

- 1 BERICHTEN**
5 JAZZ OP DE PLAAT
 Eve Beuvs, Steve Cole,
 Flat Earth Society Orchestra,
 Ben van de Dungen, Gerry Gibbs e.a.
EN VERDER (ONDER MEER):
10 Lee Morgan (Erik Marcel Frans)
16 Europe Jazz Media Chart Augustus

18 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2021

NR. 362 KOMT 13 SEPT. UIT

BERICHTEN

**CORONA-EDITIE FESTIVAL GENT
 JAZZ TREKT 20.000 BEZOEKERS**

In de tien dagen dat Gent Jazz 'Back to Live' duurde (van 9 tot en met 18 juli), passeerden zo'n twintigduizend mensen de festivalkassa. Vanwege de coronacrisis was op het laatste moment een speciale editie van het jaarlijkse zomerfestival in elkaar gezet met veel Belgische musici. Maar ook de pianisten Monty Alexander, Tigran Hamasyan en accordeonist Richard Galliano kwamen naar Gent. Festivaldirecteur Bertrand Flamang sprak na afloop van een succesvol evenement.

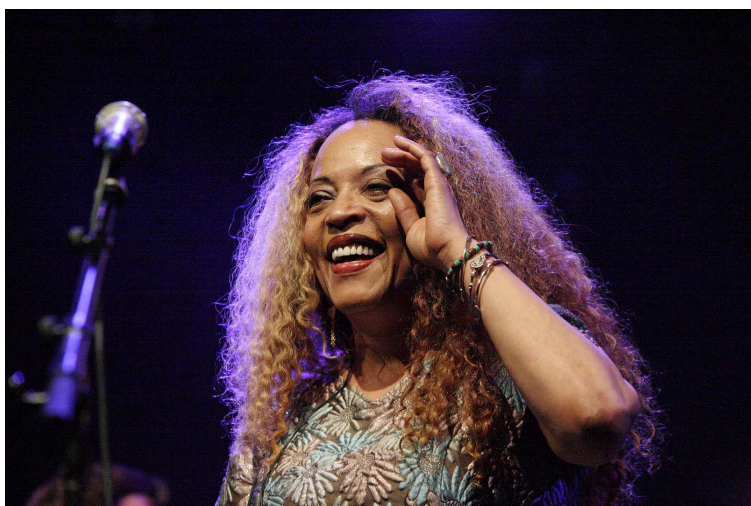
Flamang: "In mei leek het er nog op dat deze editie niet zou doorgaan. Maar op twee maanden tijd zijn we erin geslaagd om een coronaveilig evenement op poten te zetten." Bezoekers konden zich niet vrij bewegen. Ze zaten per bubbel aan stoelen en tafels onder een gigantische tent in de tuin van de Bijlokesite. Flamang: "Dagelijks mochten we 2.500 mensen verwelkomen, maar door ook kleine bubbels van twee toe te laten zijn we niet voor de maximumcapaciteit gegaan. Uiteindelijk hebben we zes avonden uitverkocht, vier niet. In totaal hebben we 85 procent van onze tickets verkocht. Dat is een zeer mooi resultaat, al hadden we zelf gehoopt om alles vol te krijgen." Volgend jaar is Gent Jazz van 7 tot 17 juli.

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

●
 ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

Cassandra Wilson tijdens het North Sea Jazz Festival 2015.
 (Foto: Joke Schot)

**CASSANDRA WILSON, STANLEY CLARKE
 EN BILLY HART BENOEMD TOT NEA JAZZ MASTER**

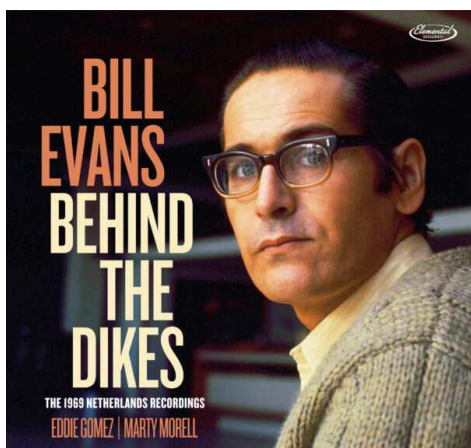
Drummer Billy Hart, bassist Stanley Clarke en zangeres Cassandra Wilson zijn benoemd tot NEA Jazz Master 2022. Saxofonist Donald Harrison ontvangt de A.B. Spellman NEA Jazz Masters Fellowship for Jazz Advocacy. De vier bekroonden krijgen ieder een bedrag van 25.000 dollar. De onderscheiding Jazz Master is de hoogste Amerikaanse eer voor een nog levende jazzartiest.

Dit jaar worden de oeuvrepreizen voor de veertigste keer verleend door overheidsorganisatie The National Endowment for the Arts (NEA). In een verklaring wijst NEA-voorzitter Ann Eilers op de blijvende relevantie van jazz: "Jazz continues to play a significant role in American culture thanks to the dedication and artistry of individuals such as these." De winnaars krijgen hun onderscheiding officieel tijdens een ceremonie en concert op 31 maart 2022 in het SFJAZZ Center in San Francisco.

Bekijk hier een overzicht van alle NEA Jazz Masters:
https://en.wikipedia.org/wiki/NEA_Jazz_Masters

Verzamelalbum jazzgroten ten behoeve van Amerikaans covidfonds

Onder de titel 'Relief' brengt een consortium van platenmaatschappijen – Blue Note, Concord, Mack Avenue, Nonesuch, Universal, Verve Warner – eind september een verzamelalbum uit met niet eerder uitgebracht werk van jazzgroten als pianist Herbie Hancock en saxofonist Joshua Redman. De opbrengst komt ten goede aan het COVID-19 Musicians' Emergency Fund van de Jazz Foundation of America. Ook studio- dan wel live-opnamen van bassist Christian McBride, LEO (Esperanza Spalding & Leo Genovese), zangeres Cécile McLorin Salvant, saxofonist Charles Lloyd en pianiste Hiromi staan op het album, dat als cd en op vinyl te koop is, en ook via streamingdiensten te beluisteren zal zijn. De Jazz Foundation of America bestaat al 32 jaar en ondersteunt met financiële bijdragen jazzmusici die in nooddriftige omstandigheden (ziekte, ongeluk, ouderdom) verkeren.

Nederlandse live-opnames Bill Evans op plaat uit

Opmnames van drie Nederlandse optredens van pianist Bill Evans zijn bij het Spaanse label Elemental Music op cd verschenen. Het betreft drie concerten uit 1969 met Eddie Gomez aan de bas en Marty Morell op drums. Een deel van de muziek circuleert al langer als 'bootleg', maar in samenwerking met de erven Bill Evans is deze nu officieel uitgebracht in de best mogelijke geluidskwaliteit. Het album 'Bill Evans Behind The Dikes' bevat een sessie van 26 maart 1969 in KRO Studio 1 te Hilversum, een concert van 28 november in het RAI Congrescentrum te Amsterdam en twee bonustracks van 25 maart 1969 in VARA Studio 8: het Bill Evans Trio met het Metropole Orkest onder leiding van Dolf van der Linden. Bert Vuijsje verzorgde de tekst van het begeleidende boekje.

Jasen Weaver. (Persfoto)

Toots Thielemans Jazz Award voor Amerikaanse bassist

De Amerikaanse bassist Jasen Weaver heeft de Toots Thielemans Jazz Award 2021 gekregen. Hij mag zich daarmee de 'meest verdienstelijke student' uit de jazzafdeling van het Koninklijk Conservatorium Brussel noemen. Omdat de Award 2020 vorig jaar niet kon worden uitgereikt, is dat begin juli tevens alsnog gedaan. De begunstigden waren Pierre Hurty (drums) en Andreas Polyzogopoulos (trompet). De Award werd voor de twaalfde en dertiende keer toegekend. De winnaars krijgen een geldprijs en mogen een concert geven. Het is wijlen Toots Thielemans die zijn naam persoonlijk verbond aan deze prijs.

Wajdi Riahi Trio wint wedstrijd jong jazztalent Dinant

Het Wajdi Riahi Trio heeft op 25 juli het Concours Jeunes Talents de Jazz 2021 van het Dinant Jazz Festival gewonnen. De groep met pianist Wajdi Riahi, bassist Basile Rahola en drummer Pierre Hurty (de kersverse winnaar van de Toots Thielemans Jazz Award 2020) moest het opnemen tegen het Yonathan Hes Trio, het Elliot Knuets-Simon Comté Quartet en Minla, een trio met drie vrouwelijke musici. Winnaar Riadhi mag tijdens Dinant Jazz 2022 optreden, ontvangt een bedrag van 2.000 euro en krijgt de gelegenheid om opnamen te maken in een professionele studio. De prijs voor de beste solist ging naar saxofonist Yonathan Hes.

Rogier van Otterloo Award voor saxofoniste Kika Sprangers

Saxofoniste Kika Sprangers heeft 8 augustus tijdens een concert van Jong Metropole op de vliegbasis Teuge de Rogier van Otterloo Award 2021 ontvangen. Ze mag een compositie schrijven voor Jong Metropole en krijgt 10.000 euro. De jury van de jaarlijkse aanmoedigingsprijs voor een talentvolle componist/arrangeur/dirigent roemt onder meer haar 'fluwelen geluid', 'sprankelende klanktaal' en 'meeslepende composities'. De prijs werd voor de vijfde keer uitgereikt en deze keer gefinancierd uit het Freek en Hella de Jonge Fonds. Het Jong Metropole is een samenwerking tussen het Nationaal Jeugdorkest, het Nationaal Jeugd Jazz Orkest en het Metropole Orkest. Rogier van Otterloo was van 1980 tot 1988 chef-dirigent van het Metropole Orkest.

Gitarist Piet Hoeksma overleden

Dinsdag 27 juli is gitarist Piet Hoeksma levenloos aangetroffen in zijn woning in Warffum. Hij is 63 jaar oud geworden. Hoeksma was in de jaren tachtig en negentig een spil van de Groningse free funk-stroming, die zijn inspiratie vond in de elektrische bands van saxofonist Ornette Coleman met groepen als Alan Laurillard's Noodband, Greetje Bijma Kwintet, Gerard Ammerlaan Quartet en Frans Vermeerssen's All Ears. Voor het Groninger platenlabel Diskus nam hij in 1989 een soloproject op met trompettist Freek Bakker en bassist Gerard Ammerlaan: 'Caught Between Two Nights'. Piet Hoeksma vormde met Winfred Buma het experimentele gitaarduo Guitar Madness. Verder werkte hij met internationale namen als pianist Burton Greene en rietblazer Vlatko Kucan.

Fotograaf 'A Great Day in Harlem' in New York geëerd met straatnaam

Fotograaf Art Kane wordt sinds 12 augustus eer betoond met een straatnaam op de plek in New York waar hij in 1958 zijn camera plaatste voor de legendarische foto 'A Great Day in Harlem'. Het was die dag op de kop af 63 jaar geleden dat de foto werd gemaakt. East 126th Street tussen Fifth en Madison Avenues heet voortaan Art Kane Harlem 1958 Place. Voor de beroemde foto bracht Kane 57 bekende jazzmusici van dat moment bijeen. De foto verscheen voor het eerst in het januarinumnummer 1959 van Esquire.

Bekijk hier tal van foto's van de 1958-sessie en het eindresultaat:
<https://bit.ly/3AIUmxL>

LEIDEN KRIJGT NIEUW JAZZFESTIVAL

Leiden krijgt een nieuw jazzfestival. Het heet 'Around the city' en de eerste editie is van 9 tot en met 12 september. De eerste versie concentreert zich in de Stadsgehoorzaal (het Leidse concertgebouw) en Grand Café Van 't Huis. De komende jaren moet het festival zich over de hele stad Leiden en omgeving gaan verspreiden. Onderdeel van het festival is het concours om de Leiden Jazz Award.

Het festival opent op 9 september met het Ben van den Dungen Quartet (Tribute to John Coltrane) en vervolgt een dag later met een Leidse Allstar Band met onder anderen bassist Johan Plomp. Zwaartepunt van het festival is de zaterdag. Op die dag vindt 's middags de finale plaats van de Biopartner Leiden Jazz Award. Van 15.30 tot 19.00 uur doen zes finalisten met hun begeleiders een gooi naar de hoofdprijs van 1.000 euro: bassist Jort Terwijn, trompettist Antonio Moreno, drummer Tristan Guillaume, pianist Aseo Friesacher, pianist Carlos Cippelletti en pianist Daeyeon Shin (allen studierend aan een Nederlands conservatorium). 's Avonds treden het Round Midnight Orchestra, de Saskia Laroo Band en pianist Younes Benslimane op. Zondag treedt onder anderen zangeres Ntjam Rosie nog op.

Eva Klesse. (Foto: Gerhard Richter)

Eva Klesse krijgt SWR Jazzpreis

Drumster Eva Klesse krijgt 18 oktober de SWR Jazzpreis. Aan deze onderscheiding van de Duitse regionale publieke omroep is een bedrag van 15.000 euro verbonden. "Am Schlagzeug ist ihr Balance wichtig, zwischen Rhythmus und Melodie, zwischen großer Geste und kleinen Details, zwischen Energie und Ruhe. Als Komponistin hat sie eine große erzählerische Begabung und ein Faible für die musikalische Ausgestaltung seltsamer Geschichten", aldus de jury. Klesse heeft een eigen kwartet en is sinds 2018 'Professorin für Jazzschlagzeug' bij de Hochschule für Musik, Theater und Medien in Hannover.

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt dit jaar negentien keer. Meestal eens in de twee of drie weken. In de zomermaanden juli, augustus en september nemen we wat gas terug. Half september pakken we de verschijningsfrequentie van voor de zomer weer op.

OVERLEDEN

Jerzy Matuszkiewicz, 31 juli '21 (93)

Poolse altsaxofonist. Een van de pioniers in zijn land. Vormde in 1951 een eigen groep, Melomani. Leidde daarna nog diverse andere groepen tot hij zich toelegde op het componeren voor film en televisie.

Jimmy Ellis, 24 juli 2021 (91)

Altsaxofonist, was alom gezien in Chicago, maakte pas een plaat onder eigen naam op zijn zesentachtigste.

Jerry Granelli, 20 juli 2021 (80)

Drummer. Verlegde zijn werkterrein van zijn geboortestad San Francisco naar Colorado, Seattle, Berlijn en Halifax, Canada, waar hij overleed. Nam platen op met pianist Danny Zeitlin, sopraansaxofoniste Jane Ira Bloom, Lee Konitz en vele anderen. Een bijzondere productie is zijn ode aan Buddy Bolden naar de roman van de Canadees Michael Ondaatje, 'Coming Through Slaughter'.

Juini Booth, 11 juli 2021 (73)

Bassist, bekend onder een veelheid van voornamen. Werkte in de jaren zestig met Art Blakey, Sonny Simmons en Freddie Hubbard, was lid van Tony Williams' groep Lifetime, maakte platen met McCoy Tyner, Larry Young, Chico Freeman, Sun Ra en vele anderen.

Elliot Lawrence, 2 juli 2021 (96)

Werd in de jaren veertig en vijftig, na de hoogtijdagen van de bigband, bekend door zijn bands met arrangementen van Gerry Mulligan, Al Cohn en Tiny Kahn (opnamen voor Fantasy). Was, met die van Boyd Raeburn, Georgie Auld, Ray McKinley en enkele anderen, een van die overgangsbands die Gunther Schuller in deel twee van zijn geschiedenis aankondigde in zijn volgend deel te zullen bespreken, maar waar hij niet aan toegekomen is.

Het publiek bij de kiosk in Dinant trotseert de regen tijdens het Braziliaanse weekend. (Foto: Jean Schoubs)

REGEN SPEELT DINANT JAZZ WEEKENDS PARTEN

Regen speelde de eerste twee Dinant Jazz Weekends parten. Tijdens de openingavond op 24 juli met Belgische musici ontstond door de neerslag op het buitenpodium - de nieuwe kiosk Le Tour de Monsieur Sax - elektrocutiegevaar voor de musici. Daarom moest het programma deels worden geschrapt. Wat restte was een geïmproviseerde akoestische set van pianist Igor Gehenot voor een beperkt publiek. Het optreden van het duo David Lynx/Gregory Privat verviel.

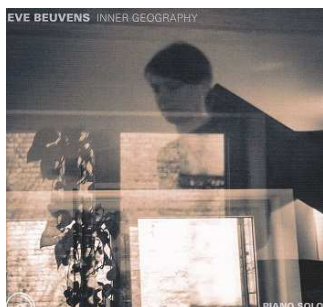

Claudio Rocha. (Foto: Jean Schoubs)

Ook in het Braziliaanse weekend twee weken later (31 juli, 1 augustus) moest rekening met de regen worden gehouden. Het kon als gepland doorgaan, maar de verstandige bezoeker nam een regenjas mee. Jean Schoubs maakte op zaterdag de bovenstaande foto van saxofonist Claudio Rocha. Hij trad daar op met Goiabada, een kwartet waarin hij samenspeelt met Vincent Bruyninckx (piano), Everton Firmeza (bas) en Augusto Rego (drums). In totaal zijn er vier Dinant Jazz Weekends. Deze maand resteren nog een moderne jazz & soul-weekend (21, 22 augustus) en tot slot een bigbandweekend (28, 29 augustus). De Dinant Jazz Weekends komen dit jaar in de plaats van het reguliere Dinant Jazz Festival. Dat kon niet doorgaan vanwege de coronapandemie. Volgend jaar is de twintigste editie van dit festival.

JAZZ OP DE PLAAT

EVE BEUVENS
Inner Geography
IGLOO Records

Als je de verschillende cd's van de Belgische jazz-pianiste Eve Beuvs beluistert word je je ervan bewust wat een veelzijdige pianiste en componiste zij is. Spannende, maar vooral ook poëtische muziek is haar handelsmerk. De solo-cd 'Inner Geography' geeft een inkijkje in haar muzikale beleavingswereld. Solo aan de piano speelt ze bespiegelingen die soms associaties oproepen met Franse klassieke pianomuziek, maar ze neemt je ook mee in een heel aparte uitvoering van Juan Tizols 'Caravan' of Dolly Partons 'Jolene'. Zelf geeft ze aan dat haar muziek wordt ingegeven door sfeer en indrukken zoals in de composities 'Rain drops moving on a window' en 'Snow wind and wings'. De Steinway waarop ze speelt is geweldig mooi opgenomen en het machtige laagregister van de vleugel wordt niet door haar gespaard. Ik draaide de cd op nogal fors niveau, gefascineerd als ik was door haar reflecties op de piano. Maar je kunt de cd ook heel stilletjes ondergaan op fluisterniveau en je laten meewiegen op haar introverte muziek vol met donkere klankkleuren. Wellicht is deze cd niet ieders 'cup of tea', maar voor wie open staat voor moderne pianomuziek met hoge intensiteit is 'Inner Geography' een regelrechte aanrader.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Eve Beuvs (piano, composities).

Eve Beuvs - Live at Bel Jazz Fest 2020:
<https://www.youtube.com/watch?v=5MYrLx2X4V8>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

STEVE COLE
Smoke + Mirrors
Mack Avenue Records

Je houdt ervan of juist helemaal niet: fusion. Vroeger heette het ook wel jazzrock. Of hedendaags: smooth jazz. Voor menig jazzliefhebber was - en is - het een opstapje naar 'het echte werk'. Ik spreek uit ervaring. Hoewel het concept al behoorlijk oud is en gedateerd, maakt saxofonist Steve Cole er toch iets fris van. Hij is helemaal thuis in het genre en zijn geluid is al jarenlang uiterst consistent. 'Smoke + Mirrors' is zijn tiende cd. Vergeleken met eerdere platen is de bezetting wel omvangrijker geworden. Door actuele technieken klinkt het ook stukken moderner. Ook zijn er moderne elektronische instrumenten aan de bezetting toegevoegd. Maar de authentieke elektronische handclaps zijn er ook nog hoor. Trouwe muziekpartner van Cole is saxofonist David Mann. Hij is al jaren zijn producer en hij speelt allerlei instrumenten. Ze schreven samen alle composities. Mann volgt Cole zo nauwkeurig dat het lijkt of bijna alles unisono is geblazen. Reken maar dat er flink gedubd is. De stijl doet altijd denken aan de bas van Marcus Miller en de sax van David Sanborn, Candy Dulfer en Maceo Parker. De muziek cirkelt meestal rond het hoge register en is onverminderd vlot, energiek en vooral enorm optimistisch. Soms verwacht je een zwoel achtergrondkoortje, maar gelukkig is dat achterwege gebleven! Maar liefst zeven van de tien tracks hebben een fade-out. Raar dat muzikanten een stuk niet weten te eindigen terwijl er wel steeds een pakkend intro is. Hoe moet dat live?

Peter J. Korten

Bezetting:

Steve Cole (sax), David Mann (sax e.a.), Bernd Schoenhart (gitaar), Trevor Neumann (trompet), Ricky Peterson (orgel), Mel Brown, Mark Egan (bas), Brian Dunne, Todd Sucherman (drums).

Beluister hier het titelnummer:
<https://www.youtube.com/watch?v=f9jmTWXpAuk>

FLAT EARTH SOCIETY ORCHESTRA
BOGGAMASTA III
Igloo Records

Bezetting:

David 9½ Bovée (gitaar, vocals, electronics), Peter Vermeersch (basklarinet, vocals, electronics), Benjamin Boutreur (altsaxofoon), Michel Mast, Martí Melià (tenorsax), Bruno Vansina (baritonsax, fluit), Berline Deman (tuba, vocals), Bart Maris, Pauline Leblond (trompet, vocals), Peter Delannoye, Marc Meeuwissen (trombone), Mirko Banovic (bas), Kristof Roseeuw (contrabas), Peter Vandenberghe (toetsen, piano), Teun Verbruggen (drums), Wim Segers (percussie, vocals).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=vpQ2iSbeDU>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 361

Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren op: <https://spoti.fi/3s10dpa>

Wie gewend is aan traditionele bigbands zal zich bij het 16-koppige Belgische Flat Earth Society Orchestra afvragen in welke wereld hij terecht is gekomen. Bij deze in 1997 opgerichte bigband spelen Rap, farden zang, collageachtige constructies, popmuziek uit de jaren zeventig, klezmer en muziek als van Frank Zappa een rol.

Vijf stukken zijn van de hand van bandleider en rietblazer Peter Vermeersch (1959) en vijf van gitarist David '9½' Bovée (de toevoeging 9½ vanwege een in Brazilië kwijtgeraakt vingerkootje). In veel stukken wordt gerapt, soms door een megafon, en er zijn vaak korte, herhaalde zanglijntjes door twee vrouwelijke bandleden. De melodieën zijn in het algemeen fragmentarisch, soms riffachtig. De onderliggende beats en grooves zijn stevig. De teksten zijn lang niet altijd verstaanbaar. Complottheorieën misschien? Ondanks de naam van de band, zal dat wel meevallen.

Het openingsstuk 'Dust from the stars' heeft een duidelijke structuur waarin een kort, pakkend, zanglijntje door twee vrouwenstemmen steeds wordt afgewisseld met vervormde rap, terwijl aan de herhaalde vorm gaandeweg andere instrumenten worden toegevoegd. Niet alle stukken hebben zo'n duidelijke structuur en dan glijdt men wel eens af naar een te lang durende overvloed van elkaar afwisselende elementen, zoals in 'What', waar het collectieve 'gekukel' van de blazers tegen het einde van het twaalf minuten durende stuk de aandacht doet verslappen.

Allemaal eigen composities, op één uitzondering na: 'Trust in me', filmmuziek uit de Disney film 'The Jungle Book', met in het arrangement van Vermeersch heel toepasselijk een Ellingtoniaanse 'jungle-sound'-trompetsolo over een traag Latin ritme. In diverse stukken zitten geïmproviseerde solo's. Soms zijn die solo's sterk, maar niet altijd; zo verzandt de fluitsolo in 'Carbon based' in doelloos gefiedel. De trompetsolo in hetzelfde stuk maakt het weer goed. De klezmerachtige klarinetsolo in Vermeersch' compositie 'Cryptoman' is enigszins naar de achtergrond gemixt, net als vaker de blazerspartijen. Dat heeft waarschijnlijk te maken met het 'ruimtelijke' geluidlandschap dat technicus Oz Frits in het leven roept, waarbij geluiden soms vervormd worden, dan weer van nagalm zijn voorzien, een andere keer worden afgeknepen, of juist heel direct 'naturel' op de voorgrond komen.

Bij deze productie zullen sommigen zich afvragen: is dit nou jazz? Volgens de opvattingen van neo-conservatieven zoals Wynton Marsalis, die met strenge definities erg veel moois buitensluiten, hoogstwaarschijnlijk niet. Hun ideologische haarkloverijen verliezen langzamerhand relevantie. Het is zinvoller om onbevangen naar de muziek te luisteren. Dan horen we hoe men creatief te werk is gegaan met gelaagde arrangementen waarin diverse muzikale benaderingen zitten, vaak - maar niet altijd - goed gestructureerd. Dit alles op een album met een eigentijdse sound.

Voor de musici onder onze lezers kan nog worden vermeld dat Vermeersch de bladmuziek van zijn composities gratis ter beschikking stelt via internet (IMSLP). **Ruud Bergamin**

BEN VAN DEN DUNGEN QUARTET

Live At Lux & Tivoli

JWA Records

Eind 2019 dacht saxofonist Ben van den Dungen een goed idee te hebben. Met zijn kwartet zou hij een eerbetoon aan John Coltrane brengen. Of eigenlijk een eerbetoon aan de eerste jazzmuzikant die hem deed besluiten om zelf jazz te gaan spelen. Binnen de kortste keren had hij meer dan vijftig optredens geregeld tot ver buiten onze landsgrenzen. Een van de eerste optredens in ons land vond in maart 2020 in Den Bosch plaats. Enthousiast vertelde Ben mij toen dat hij de aanvragen voor optredens nauwelijks kon bijhouden. Een succes bij voorbaat zonder nog een noot gespeeld te hebben. En toen kwam corona en ging het meeste niet door. Slommend tussen een complete lockdown en korte perioden van optredens voor een beperkt publiek werd zo goed en zo kwaad als het ging het Coltrane-concept uitgewerkt. Weinigen hebben het kunnen horen en het besluit om twee live-streams uit november 2020 (Lux, Nijmegen) en februari 2021 (Tivoli, Utrecht) op cd uit te brengen is daarom uiterst welkom. Op beide opnamen lijkt er toch een groot publiek aanwezig te zijn. Er wordt enthousiast geapplaudisseerd. We mogen aannemen dat dit applaus zich alleen in het hoofd van Ben heeft afgespeeld, maar toch vult het zeker wel een live-gevoel aan de cd toe. Bij de vijf Tivoli-nummers heeft Eric Ineke de vaste slagwerker Gijs Dijkhuizen vervangen omdat die door corona was geveld. Bij deze latere opnamen heeft de band toch nog enige podiumervaring met dit materiaal opgedaan en wordt er relaxt gespeeld. Ineke geeft veel lucht aan het kwartet en de cymbals spelen een centrale rol in zijn spel. De twee oudere opnamen uit Lux met Dijkhuizen op de drums zijn wat compacter van structuur. Van den Dungen gebruikt de Coltrane-nummers om er zijn eigen signatuur aan te geven en hij blijft ver weg van epigonisme. Hij laat horen dat je niet als Coltrane hoeft te klinken om te laten zien hoe groot diens invloed is geweest. Bens warme en brede toon is een feest om te beluisteren, zijn improvisaties zijn een genot door hun grilligheid en verrassingen. Van den Dungen maakt muziek die alle recente invloeden op de jazz van nu, van modern creative tot hedendaags klassiek, links laat liggen. Er zijn weinigen die zo'n klassiek jazzconcept tot een succes kunnen maken en waarvan de muziek niet constant de gedachte oproept dat vroeger alles beter was. Dat kan alleen als de muziek minstens zo goed en liefst beter is dan vroeger, toen jazz nog zo gewoon was. 'Live At Lux & Tivoli' slaagt daarin met vlag en wimpel.

Tom Beetz

Bezetting:

Ben van den Dungen (sopraan- en tenorsax),
Miguel Rodriguez (piano),
Marius Beets (contrabas),
Gijs Dijkhuizen, Eric Ineke (drums).

GERRY GIBBS/THRASHER DREAM TRIOS

Songs From My Father

Whaling City Sound/2cd

Gerry Gibbs maakte van de coronatijd gebruik door kriskras door de Verenigde Staten te trekken, ten einde met vier verschillende trio's genoeg materiaal op te nemen voor een dubbel-cd. De slagwerker speelde daarbij niet 'Song for my father' ('standard' van Horace Silver, zoals oplettende lezers weten) maar 'Songs From My Father'. Zijn vader is namelijk de vibrafonist Terry Gibbs, tevens componist van kennelijk genoeg materiaal voor zo'n productie. We horen op piano Chick Corea - in een van zijn laatste opnamen - alsmede Kenny Barron, Geoff Keezer en Patrice Rushen. Corea droeg één stuk bij: de enige track die niet van Pa Gibbs is. Een pittig werkje met enkele tempowisselingen, waarin zoon Gibbs flink van blad moest lezen. Maar die vaardigheid zal hij wel hebben overgenomen van zijn vader, die immers veel studiewerk deed. De achttien stukken van Terry Gibbs - geschreven in de jaren 1949-1985 - zijn meestal handzaam en speelbaar. Geen ingewikkelde harmonieën maar wel een sterke groove: in vieren, funky of Latin. Zoon Gibbs is daarin als een vis in het water. De blues en 'I got rhythm' zijn erbij; daarnaast enkele sfeervolle ballads en een nieuwe melodie over de akkoorden van 'Softly as in a morning sunrise'. Eenvoud en logica, daar draait hem om.

De pianogiganten doen geen moeite zichzelf nadrukkelijk te profileren. Ze swingen met toewijding en vlotte vingers. Of de bassen van Ron Carter en Buster Williams goed zijn opgenomen, is een kwestie van smaak. Uw recensent hoort een geknor dat overal op lijkt, maar niet op dat van een contrabas. De als altijd onversterkt opgenomen bas van Christian McBride bleef dit lot bespaard.

Gerry Gibbs (57) hanteert de term 'Thrasher' voor zowat alles waar hij de baas over is. Dat kan een Thrasher Big Band zijn of, zoals hier, vier keer een Thrasher Dream Trio. Dat 'Dream' is weer een favoriete kwalificatie van zijn vader, die jarenlang zijn Dream Band leidde: een verzameling studiomuzikanten uit LA die op maandag- of dinsdagavond kwam jазzen.

Terry Gibbs (96, eigenlijk: Julius Gubenko) is present in één stuk waarin alle deelnemers te horen zijn: een kwestie van ingewikkeld overdubben. De oude baas komt hierin verbluffend soepel voor de dag. De oude Gibbs nam in 2017 nog voor hetzelfde label een compleet album op. '92 Years Young: Jammin at The Gibbs House'.

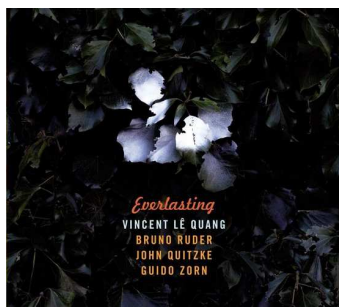
Jeroen de Valk

Bezetting:

Chick Corea, Kenny Barron, Patrice Rushen, Geoff Keezer (piano), Larry Goldings (orgel), Ron Carter, Buster Williams, Christian McBride (bas), Gerry Gibbs (drums). In één stuk: Terry Gibbs (vibrafoon).

Bekijk hier een video over de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=GIE1hfy6BzU>

VINCENT LÊ QUANG QUARTET**Everlasting****La Buissonne**

Op de valreep van de coronacrisis nam de Franse saxofonist Vincent Lê Quang (1975) het album 'Everlasting' op met zijn kwartet, waarvan pianist Bruno Ruder, bassist Guido Zorn en drummer John Quitzke deel uitmaken. Dat het kwartet al vele jaren samenspeelt, maakt het mogelijk om de improvisatorische hoedanigheden van de bandleden de vrije teugel te laten in een twaalfstal relatief korte stukken.

Het kortste stuk duurt 1'58 en het langste stuk 7'41, de meeste drie tot vier minuten. De improvisaties gaan uit van summiere uitgangspunten en de meeste stukken worden rubato gespeeld (niet in een vast tempo), met veel ruimte ('space') tussen de frases. De stukken verlopen langzaam en de melodieën vertrekken vaak uit lange noten, afgewisseld met virtuoze loopjes. Enkele keren wordt overigens wel een doorgaand tempo gesuggereerd. Zo slaat in het titelstuk 'Everlasting' de pianist onafgebroken een G aan, vermoedelijk op de derde tel van elke vierkwartsmaat en legt in 'Rayon violet' de drummer een aangehouden ritmisch patroon neer. Soms bouwt men op tot een bescheiden hoogtepunt, maar niet altijd komt het zo ver en ontstaat er, ondanks de fraaie klanken, het gevaar van een spanningsloze esthetiek. Er wordt beslist niet gevloekt in deze kerk.

De hoofdrol ligt uiteraard bij Lê Quang, die met name op sopraansax een prachtig geluid heeft, iets aan de klassieke kant maar toch niet neuzelig. Zijn tenorsax klinkt een beetje als een oude Amerikaanse C-Melody sax. Of hij inderdaad dat instrument gebruikt, is niet te achterhalen.

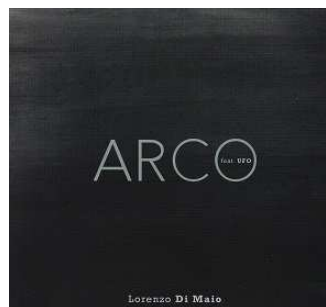
Niet iedereen zal de twaalf stukken achtereen beluisteren, want veel verloopt ongeveer volgens eenzelfde patroon. Wel schept dit kwartet een mooi rustpunt in deze rommelige tijden.

Ruud Bergamin**Bezetting:**

Vincent Lê Quang (sax),
Bruno Ruder (piano),
Guido Zorn (bas),
Joe Quitzke (drums).

Bekijk hier een video over de plaat:

https://www.youtube.com/watch?v=wbU2u_y9FJ4

LORENZO DI MAIO**Arco****IGLOO Records**

Vijf jaar na zijn debuut-cd 'Black Rainbow' heeft de Belgische gitarist Lorenzo Di Maio een nieuwe cd uitgebracht. Dit keer met een onorthodoxe combinatie van instrumenten, want naast het compacte gitaartrio met bas en drums is het Ensemble UFO toegevoegd. Dit strijkkwartet speelt een prominente rol in de sfeer op de cd 'Arco'.

Lorenzo is een gitarist die het grote gebaar niet schuwt. Hij laat zijn instrument huilen en scheuren, maar heeft ook talent voor het kleine werk. Om maar eens met de uitsmijter te beginnen; het nummer 'Zara et Carlos' is een soepele melodie met heerlijke polyritmiek van Antoine Pierre op het slagwerk en een 'steady state'-baspartij van Sam Gerstmans. Het strijkkwartet heeft dan al de violen ingepakt. Zij mochten de aftrap doen in het gedragen nummer 'Elia', een nummer dat begint als moderne kamermuziek. Maar met de repeterende motiefjes in de solo van Di Maio, op de huid gezeten door het explosieve ritme van Antoine Pierre, eindigt het nummer emotioneel en heftig. Rust in de tent krijgen we bij het fraaie melodische No more Samba. De compositie Mela is een soepel, bijna dansbaar stuk, waarin Lorenzo Di Maio fraai soleert. De stukken zijn op een na allemaal door hemzelf geschreven. De arrangementen voor het strijkkwartet zijn van Fabian Fiorini en die klinken als een klok. De negen stukken op 'Arco' laten zich niet gemakkelijk in een hokje duwen. Als luisteraar word je getraakteerd op een veelheid van melodieën en emoties. Toch zijn het de rust en de lyriek van de composities, waarmee Lorenzo Di Maio laat horen dat hij naast een veelzijdig gitarist ook nog eens stukken kan schrijven die modern klassiek en jazz met elkaar combineren tot een organisch geheel.

Sjoerd van Aelst**Bezetting:**

Lorenzo Di Maio (gitaar), Sam Gerstmans (bas),
Antoine Pierre (drums,elektronica), Maritsa Ney,
Martin Lauwers (viool), Marie Ghitta (altviool),
Marine Horbaczewski (cello).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=TV5d9k8lsig>

ORQUESTA DEL TIEMPO PERDIDO

Traantjes

Astral Editions

'Elastiek' heet een van de tracks van het nieuwe album van Orquesta del Tiempo Perdido (OdTP), 'Traantjes'. Het is een mooi beeld voor de tempo's en ritmes die de nieuwe cd bevolken. Jeroen Kimman, de man achter het OdTP, bedenkt muziek die een hoge mate van ongrijpbaarheid heeft. Net als het debuutalbum uit 2018 ('Stille') is de muziek op 'Traantjes' volstrekt onclassificeerbaar, al zou je de tracks misschien wel 'liedjes' kunnen noemen. Als een regisseur heeft hij zijn medemuzikanten perfect gecast en behalve een basisgroep, met twee van de creatiefste jonge slagwerkers uit de Amsterdamse improscene (Tristan Renfrow en Onno Govaert), lapsteel-gitarist Mark Morse en synthesizerspeler Floris van Bergeijk, wisselt de bezetting per nummer. De volstrekt eigen klankwereld van het OdTP wordt vooral bepaald door de jankende glissandi van de steel guitars, die lekker combineren met de veelvuldig opgevoerde trombones (afwisselend bespeeld door Salvoandrea Lucifora, Koen Kaptijn en Joost Buis). Kimman heeft stukken geschreven die bepaald niet makkelijk te spelen zullen zijn geweest, maar die toch heel natuurlijk klinken - op hun eigen dwarse manier, dat dan weer wel. De instrumentale partijen vallen als radertjes in elkaar tot een duivels muziekmachientje, zoals duidelijk te horen in 'Dos o tres cervezas'. Maar het laten ontsporen van een geoliede machine is een minstens even bruikbaar procedé. Het geestige 'Da Marco', waarmee het album afsluit, is daar een goed voorbeeld van. Het eindigt met een spacy outro die je aan het begin totaal niet had verwacht. Met dit soort technieken van vervreemding, verstoring en verwarring zet Kimman de luisteraar voortdurend op de het verkeerde been. Meeneuriën lijkt soms mogelijk, maar op het moment dat je dat gaat proberen, lukt het al niet meer. Het maakt van 'Traantjes' een overvloedige schatkist vol muzikaal avontuur, humor en onverwachte schoonheid. Een meer dan waardige opvolger voor het al behoorlijk geniale 'Stille'. **Herman te Loo**

Bezetting:

Jeroen Kimman (gitaren, pedal steel guitar, basgitaar, banjo, sampling, composities) + 21 andere musici.

Kijk en luister hier naar de track 'Feels':

<https://youtu.be/V7T20rzL7x8>

WADADA LEO SMITH

Trumpet

TUM Records

'Trumpet' is de even simpele als veelzeggende titel voor deze box met drie cd's die het Finse label TUM uitbrengt ter ere van twee mijlpalen voor Wadada Leo Smith. Eind dit jaar wordt de trompettist tachtig, en dit jaar is het vijftig jaar geleden dat hij het baanbrekende soloalbum 'Creative Music - 1' uitbracht. De Finnen stelden hem in 2016 in staat om opnamen te maken in de Mariakerk van Pohja, een kleine 15de-eeuwse kerk met een sublieme akoestiek. Die brengt Smiths majestueuze trompetklank optimaal tot leven. De box wordt gevuld met stukken die Smith opdroeg aan geliefde medemuzikanten (Steve McCall, Leroy Jenkins) en bewonderde muzikale helden (Miles Davis, Reggie Workman, Albert Ayler). Hij doet daarbij geen poging ze te imiteren, maar brengt een spiritueel eerbetoon. Spiritualiteit is sowieso een belangrijk ingrediënt van 'Trumpet'. Het uitdrukkelijkst komt die naar voren in composities die geïnspireerd zijn door de soefi-richting van de islam, waar Smith een aanhanger van is. 'The great litany' en 'Discourses on the sufi path' worden in de liner notes kort uitgelegd, want de componist is geenszins van plan om ons te bekeren. Al is de muziek uitnodigend genoeg om Smith in zijn spirituele diepgang en wijsheid te volgen. Hij overtuigt met muziek die overdacht, vaak contemplatief en uitiem muzikaal is. Hij bespeelt zijn trompet vaak open, en soms met de karakteristieke Harmon-demper. Verder maakt hij slechts gebruik van de natuurlijke klankkleuren die zijn embouchure hem ter beschikking stellen. En dat die laatste op zijn hoge leeftijd nog altijd loepzuiver en zonder hoorbare slijtage is, is ronduit indrukwekkend te noemen. Het slotstuk van deze dikke twee uur muziek is tevens de titeltrack van de box, 'Trumpet'. Het is een uiteenzetting van wat je met lucht en embouchure op het instrument vermag. Geen vreemde fratsen of experimentele klanken, maar een uitmuntend pleidooi voor expressiviteit, muzikaliteit en diepgang. Voor wie het nog niet wist: Wadada Leo Smith is een van de allergrootste trompettisten en componisten in 'creative music', zoals hij het zelf het liefste noemt. Dat maakt ook dat drie cd's lang onbegeleide trompetmuziek geen seconde verveelt.

Herman te Loo

Voor meer informatie:

<https://tumrecords.com/box-002-trumpet>

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

TROMPETTIST LEE MORGAN (1938 – 1972)

Kan een jazzfan het volgende aanbod weerstaan: 'Lee Morgan, Milestones Of A Legend', een doosje met tien cd's voor 15 euro. Met John Coltrane, Johnny Griffin, Jimmy Smith, Bobby Timmons, Horace Silver, Donald Byrd, Hank Mobley, Benny Golson, Curtis Fuller, George Coleman, Wayne Shorter en Clifford Jordan. Sinds ik op mijn achttiende pianist Bobby Timmons en 'This here' uit januari 1960 hoorde, heeft jazz mijn leven bepaald.

Volgens Dizzy Gillespie loopt de trompetlijn van Buddy Bolden, King Oliver, Louis Armstrong over Roy Eldridge en Gillespie, Miles Davis, Fats Navarro, Clifford Brown naar Lee Morgan. Deze laatste stierf niet aan een overdosis of in een auto-ongeluk zoals enkelen van zijn collega's, maar door een kogel.

Alhoewel over Lee Morgan alles al is gedocumenteerd, toch even vernieuwde aandacht in deze Jazzflits voor een van de grootste jazztrompettisten uit het gouden tijdperk van de bop uit de jaren zestig.

Eerste faam verwerft de negentienjarige Morgan met de 'Blue Train' van John Coltrane uit september 1957, waarop de opvallende solo van trombonist Curtis Fuller, toen 22 jaar. Morgan speelt van 1958 tot 1961 een prominente rol als solist en componist bij Art Blakey's Jazz Messengers. Bobby Timmons' 'Moanin' en Benny Golson's 'Blues march' uit 1958 behoren tot Blakey's bekendste nummers. Ook 'Are you real' moet op de draaitafel. Volgens trompettist Valery Ponomarev is het Lee Morgan 'who really created the sound of the Jazz Messengers'. Morgans eigen album 'The Sidewinder' komt in de toplijsten van 1964. Bovendien kocht ik voor 12 euro een 3-cd-set met 'The Sidewinder' van december 1963, 'City Lights' uit augustus 1957 en 'Charisma' van september 1966, samen zeventien tracks, speelduur twee uur en zes minuten.

Edward Lee Morgan

10 juli 1938,
geboren in Philadelphia, Pennsylvania;
19 februari 1972,
vermoord in New York City, NY.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Lee Morgan is de jongste van vier kinderen bij Otto Ricardo en Nettie Beatrice. Hij groeit op in Tioga, een buitenwijk van Noord-Philadelphia. Als kind volgt hij pianoles, klingelt wat op de vibrafoon, speelt altsax. Zijn eerste trompet kreeg hij van zijn zus Ernestine, toen hij dertien werd.

Tussen 1954 en 1956 kreeg Lee zijn eerste lessen van trompettist Clifford Brown, die verongelukt op 26 juni 1956. De een zijn dood is een ander zijn brood: de jazzindustrie en vooral Blue Note Records zal vanaf nu de jonge veelbelovende trompettist Morgan inpalm.

Morgan krijgt op 15 juni 1956 zijn diploma van de Mastbaum High School in zijn geboortestad, op zijn klassenfoto schrijft hij als ambitie 'to be a jazz trumpet player'. Al zijn centen worden besteed aan het aanleggen van zijn jazzplatencollectie.

Op zijn vijftiende gaf Morgan wat concertjes als co-leader van een groep met bassist Spanky DeBrest. In een jam duelleert hij met saxofonist Sonny Stitt op 'Cherokee'. Lee concludeert dat hij nog veel te studeren heeft.

In de zomer van 1956 speelt Morgan met DeBrest twee weken bij Art Blakey in Philadelphia.

Terloops: in mei en juni 1956 zingt Rita Reys, ze is dan 32, enkele concerten met de Jazz Messengers, op plaat echter zonder Lee Morgan, toen trompettist Donald Byrd, saxofonist Hank Mobley, pianist Horace Silver, bassist Doug Watkins, drummer Art Blakey. Een tweede sessie met trompettist Ira Sullivan, pianist Kenny Drew, bassist Wilbur Ware, voor de plaat 'The Cool Voice Of Rita Reys' (1955 in Hilversum, 1956 in New York). Van 23 tot 28 juli 1956 zijn Blakey's Messengers met Rita Reys in de Blue Note in Philadelphia, enkele keer met Lee Morgan erbij, met Spanky DeBrest op bas.

Op zijn achttiende komt Lee Morgan in de leerschool van de Dizzy Gillespie Big Band, op 6 juli 1957 krijgt Lee veel soloruimte op 'A night in Tunisia' tijdens het Newport Jazz Festival, getuige de plaat 'Dizzy At Newport'. In januari 1958 wordt die bigband ontbonden, gebrek aan werk, te duur voor clubgeïnteresseerden, financieel onhoudbaar.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

In november 1956 is 'Lee Morgan Indeed!' zijn eerste plaat als leider voor Blue Note. Hij maakt enkele platen voor Savoy, Specialty, Vee-Jay en Jazzland, volgen nog wel 25 albums op Blue Note. Morgan komt in september **1958** bij Blakey, die komt van 22 november tot 21 december met de Messengers op Europa-toer. Lee Morgan is de eerste keer in Nederland. Een dozijn concerten in Frankrijk, op 22 november is hij in de Olympia, Parijs. Voor de Vara op 29 november in Scheveningen (Bandstand 1532-datum 19/11 is definitief foutief), hierna een nachtconcert in Amsterdam. Het concert van 30 november 1958 in Paleis voor Schone Kunsten te Brussel (nu Bozar) staat op dvd ('Jazz Icons': Morgan, Golson, Timmons, Merritt, Blakey).

Verder doet de toer aan: 1 december Rouen, 2 december Fontainebleau, 4 december het Volkshaus Zürich, 6 en 7 december Club St. Germain Parijs, tussendoor Karlsruhe, 13-14 Club St. Germain, volgt Marseille, 17 december opnieuw in de Olympia. Op 18 en 19 december wordt in Parijs de soundtrack voor de film 'Des Femmes Disparaient' ingespeeld. Otto Morgan, de oudste broer van Lee - als militair gestationeerd in Duitsland - vergezeld de Messengers enkele weken. Op 21 december is de troep nog eens in Club St. Germain, soms met Kenny Clarke als gast. Met Kerstmis 1958 legt Morgan zijn Europese kadootjes onder de kerstboom in Philadelphia.

In januari **1959** heeft Morgan een longontsteking, 1959 is met 26 sessies een productief jaar.

Mei 1959 vertolken de Messengers twee composities van Benny Golson als soundtrack voor een cartoon over rijge...[vervolg in de rechterkolom](#)

drag en autoveiligheid 'Stop driving us crazy', 'No time for speed' en 'Crazy drivin' blues', de muziek staat op een 45-toertje. Op 24 juli zijn de Messengers present op het Toronto Jazz Festival.

Als Benny Golson de Jazz Messengers verlaat, beveelt Morgan de jonge saxofonist Wayne Shorter aan. De opnamen uit de jaren 1959-1961 met Bobby Timmons en bassist Jymie Merritt behoren tot de top van de hardbop bij Blue Note ('Africaine', 1959, 'The Big Beat', 1960, 'A Night In Tunisia', 1960, 'The Freedom Rider', 1961).

Mogen niet in uw platenkast ontbreken, de Jazz Messengers: 'At The Jazz Corner Of The World' (15 april 1959 met Hank Mobley) en 'Meet You At The Jazz Corner Of The World' (14 september 1960 met Wayne Shorter), Morgan, Timmons, Merritt, Blakey live in Birdland, op Blue Note.

In november-december 1959 komt Blakey voor een tweede keer naar Europa met Morgan, Shorter, pianist Walter Davis (Timmons was vertrokken naar Adderley), op 14 november 1959 avondconcert in Den Haag, nachtconcert in Concertgebouw Amsterdam (op cd 'Justice', Nederlands Jazz Archief 1302). Het schoolkrantje van januari 1960 Het Uilenest van de Christelijke H.B.S. uit Zetten besteedt wat aandacht aan het Concertgebouwconcert.

Vliegensvlug vertrokken op 15 november 1959 voor het Paris Concert in Théâtre aux Champs Elysées (bekijk hier 'A night in Tunisia': <https://www.youtube.com/watch?v=ADWODreyby0>), 18-19 in Düsseldorf, 22 in Olympia, 23 november Stockholm, 28 München, 29 november Berlijn, zelfs in Algiers op 3 december, plus op 13 december in de Apollo in Antwerpen, dezelfde nacht aansluitend te Brussel in het P.S.K., 18 december nog een Champs Elysées, 19 december Vredenburg Utrecht, volgt 19-20 nachtconcert Amsterdam.

Vanaf 26 november **1960** komt Blakey nog eens op toer: 6 december Stockholm, 8 december Lausanne, 10 december Olympia, Bonn, 17 december 1960 Scheveningen, erna Concertgebouw.

In **1961** volgt een British Tour: 29 en 30 april Londen, 6 mei Manchester, 8 mei Bristol, 11 mei Birmingham, aansluitend op 13 mei 1961 voor de Franse omroep Europe 1 een Olympia concert.

In Chicago leert Morgan Kiko Yamamoto kennen, ze trouwen officieel, maar wegens bijzonder gedrag van Morgan groeit het koppel uit elkaar.

Tijdens zijn verblijf bij Blakey schrijft Morgan enkele songs: 'The midget', 'Haina', 'Celine', 'Yama', 'Kozo's waltz', 'Pisces', 'Blue lace'. In totaal noteerde ik op mijn blaadjes wel 85 composities van Morgan.

Wegens drugs worden Morgan en Timmons halfweg 1961 aan de deur gezet bij Blakey, hoewel geschreven wordt dat Blakey heroïne leerde kennen aan zijn muzikanten, niet leerde gebruiken. Eind 1961 formeert Morgan een eigen groep met saxofonist Clifford Jordan en drummer Lex Humphreys.

1962 is een dieptejaar, hij neemt maar twee sessies op, Morgan had al zijn bezittingen én zijn trompet verpand: op een geleende trompet speelt hij met de broers Albert en Jimmy Heath, deze laatste had 53 weken drugsstraf uitgezeten.

In **1963** volgt Morgan een ontwenningsskuur in de Narcotic Farm in Lexington.

Op 21 november 1963 is Morgan in de studio met saxofonist Grachan Moncur III voor zijn 'Evolution'-plaat met ook Jackie...[vervolg op de volgende pagina links](#)

McLean, Bobby Hutcherson, daags na dien op 22 november wordt president J.F. Kennedy doodgeschoten in Dallas. Eind 1963 is Morgan terug in New York: met Joe Henderson, Barry Harris, Bob Cranshaw en Billy Higgins wordt met opnametechnicus Rudy van Gelder op 21 december 1963 'The Sidewinder' opgenomen, een commercieel succes voor Alfred Lion, een goudmijntje van geld en populariteit.

Een zeldzame keer mag een gitarist meespelen bij Morgans opnamen: Grant Green op 'Search For The New Land' (1964). Jimmy Smith koos Kenny Burrell voor zijn 'House Party' in 1957.

Blue Note probeerde die funky latin soul uit 'The Sidewinder' te reproduceren, helaas met minder succes: drie pogingen uit **1965**: 'The Rumproller' met Joe Henderson, 'The Gigolo' met Wayne Shorter, en 'Cornbread' met Hank Mobley.

De Messengers toerden negen dagen in februari-maart 1965: in Frankrijk (Olympia, 27 en 28 februari), Zwitserland, Londen. Zoek naar Humphrey Lyttelton en de filmdocumentaire voor BBC Jazz 625 met Morgan, John Gilmore, John Hicks, Victor Sproles en Blakey, 38 minuten live op 7 maart 1965, muzikanten mooi uitgedost met das en kostuum, zonder partituren, zonder muziekstaanders, vlot uit het hoofd ingestudeerde nummers. (<https://bit.ly/3iQWYqe>)

Vanaf **1966** neemt Morgan een dozijn platen op onder eigen naam, maar in **1967** is hij door geldgebrek en heroïne opnieuw in armoede verzeild. Zijn toevluchtsoord is bij Helen More, in januari 1968 komen Morgan en More in de Bronx wonen.

Op 22 mei **1969** volgt een Blue Note-sessie voor de single 'Midnight cowboy'. Morgan kan zich niet uitleven op dit nummer (plus Toots Thielemans, Wally Richardson, Ron Carter, Mickey Roker). In de laatste twee jaar van zijn leven wordt Morgan een van de leiders van 'Jazz and People's Movement', in de geest van James Brown: 'say it loud, I'm black and I'm proud'.

Op 27 augustus **1970** wordt in de CBS Studio in New York de live Merv Griffin Show onderbroken met wel zestig demonstranten door de protesterende Lee Morgan, Billy Harper, Roland Kirk, Ron Jefferson, Andrew Cyrille. Kirk had zijn vrienden in het publiek elk een blokfluit bezorgd, na 35 minuten bij het fluitsignaal werd zo hard mogelijk geblazen!

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Een duidelijke oproep voor meer kansen van zwarte jazzartiesten: je hoort ze wel op de radio, je ziet ze nooit op televisie, was de boodschap. Een zachte voorbode van Black Lives Matter. Lee Morgan kiest nooit blanke jazzmusici voor zijn platen, eigen volk eerst, was hij een zwarte chauvinist, slechts bij toeval speelt een blanke mee.

In juli 1970 speelt Morgan twee weken in Quintet 'Live At The Lighthouse' in de Hermosa Beach Club in Los Angeles. Howard Rumsey was daar muzikaal directeur van 1949 tot 1971. Volgens Cook & Morton en andere discografen zijn de opnamen op de Fresh Sound-plaat verondersteld opgenomen in de club Both/And in San Francisco (Fresh Sound 140/141).

In september **1971** treedt Morgan op in de Rudy van Gelder-studio met onder anderen Grachan Moncur III, Bobbi Humphrey, Billy Harper, Harold Mabern, Jymie Merritt, Reggie Workman, Freddie Waits, uitgebracht als 'Capra Black' of 'The Last Session'. In januari **1972** nog een concert in de Birdland.

Op 16 en 17 februari 1972 is Morgan met een dozijn jazzcollega's uitgenodigd voor de opnamen van 'Intensity' van orgelist Charles Earland.

Twee dagen later op 19 februari wordt Lee Morgan in de vroege ochtenduren vermoord in Slugs' Saloon in Manhattan, New York, een jazzclub met plaats voor 75 personen, soms dubbel zoveel, zeker als Albert Ayler, Sun Ra, Charles Tolliver op het podium stonden. De buurt ademde misdaad en drugs, de muziek binnenin was spectaculair.

De dader was zijn jaloerse en in haar eer gekrenkte toeverlaat Helen More, haar naam was eigenlijk Crawford, ze had Lee Morgan onderdak gegeven in haar 'Helen's place', haalde zijn trompet terug uit het pandjeshuis, regelde van 1965 tot 1970 al zijn zaken: gigs, transport, hotels, onder meer vier weken naar Californië in 1970. Waarom vermoordde zij Morgan en niet Judith Johnson, de nieuwe vlam van Morgan? De kwetsuren bij Morgan waren niet meteen fataal, hij was niet op slag dood, hij bloedde

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

dood. De ambulance was gehinderd door een sneeuwstorm en ook niet happig om naar de plaats van de schietpartij te rijden. Eigenaardig dat de politie wel snel ter plaatse was. More werd aangehouden, bleef enkele maanden in de gevangenis op Riker's Island en kwam voorwaardelijk vrij, bleef tot in 1978 in de Bronx wonen. In de jazzwereld werd ze als moordenaar verstoet, niemand wist waar ze was, ze telefoneerde wel geregeld naar zangeres Etta Jones (1928-2001). More ging getormenteerd terug naar haar geboortestreek in Wilmington, North Carolina, sloot zich aan bij de Methodist Church, overleed op haar zeventigste op 9 maart 1996, een maand nadat zij in een interview haar versie van de moord had gegeven aan jazzhistoricus Larry Reni Thomas, die vatte het samen als 'The Lady Who Shot Lee Morgan' en publiceerde het in 2011. Op het moment van de schietpartij was Morgan 33, zij 46. Tijdens de begrafenisdienst in de Episcopal Church of The Advocate vergeleek Reverend Paul Washington Lee Morgan met een vogel wiens vleugels afgeknipt werden tijdens een hoge vlucht. De club werd na de moord op Lee Morgan gesloten. Lee Morgan ligt begraven op het White Chapel Memorial Park, Feasterville, Bucks County, Pennsylvania.

WIE MEER WIL WETEN ...

In 2016 maakte de Zweed Kasper Collin een documentaire over het turbulente leven van Lee en Helen: 'I Called Him Morgan'. De film ging in première tijdens het 73ste Venice Film Festival. Via Wikipedia lees je tientallen commentaren op die film, te zien op Netflix;

'Lee Morgan: His Life, Music and Culture, Tom Perchard', 2006;

'Delightful Lee: The Life and Music of Lee Morgan', Jeffery S. McMillan, 2008, 250 pagina's;

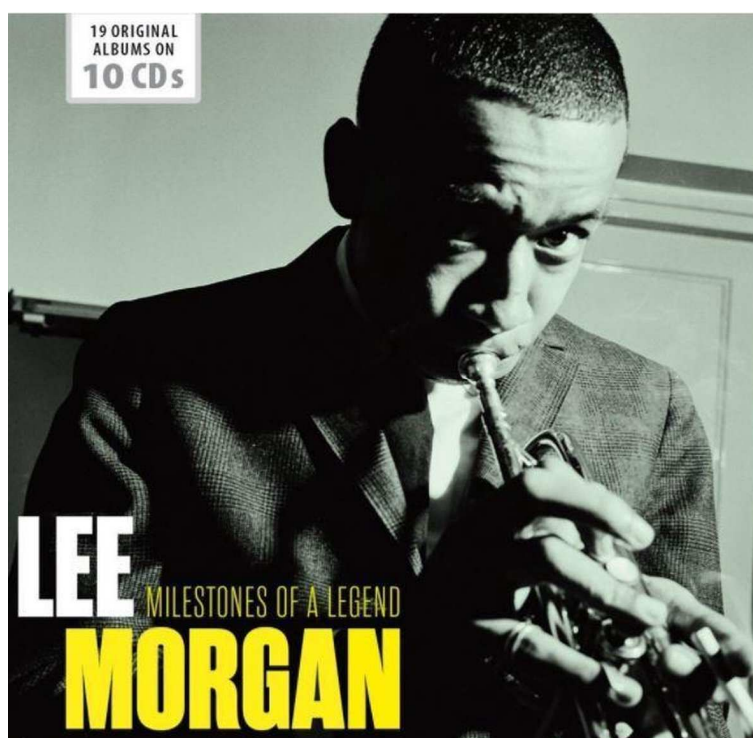
via www.press.umich.edu vind je een discografie van 47 pagina's, bijgewerkt tot 2018;

'Lee Morgan Chronology, 1956-1972', Jeffery S. McMillan, gedetailleerd overzicht van zijn concerten, tournees en plaatopnamen, op internet, 32 pagina's;

'A Musical Education: Lee Morgan and the Philadelphia Jazz Scene of the 1950s', Jeffery S. McMillan;

Tom Colello, Slugs Last Stand, A Memoir, of hoe het er aan toeging in Slugs', 2019.

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS LEE MORGAN

De discografie van Morgan, afgerond minstens 175 sessies, splits ik in drie delen:

- a. **zijn platen** als leider, een lijstje met iets meer dan dertig platen;
- b. **zijn opnamen** met de Jazz Messengers, 1957-1966, ook meer dan dertig, een aparte studie waard;
- c. **zijn bijdragen** als 'sideman', in deze Jazzflits uitgeschreven in meer dan vijftig sessies.

Volgen hier eerst **de sessies van 1956 tot 1962** uit het 'Milestones Of A Legend'-doosje (zie afbeelding hierboven). Vanaf 1963 speelt Morgan onder eigen naam en als sideman op wel meer dan honderd albums.

4 november 1956: Lee Morgan, 'Indeed', met Clarence Sharpe, Horace Silver, Wilbur Ware, Philly Joe Jones

5 november 1956: 'Introducing Lee Morgan With Hank Mobley's Quintet', met Hank Jones, Doug Watkins, Art Taylor

25 november 1956: 'Hank Mobley with Donald Byrd and Lee Morgan', met Silver, Paul Chambers, Charlie Persip (ook op Hank Mobley, 4cd - 'Eight Classic Albums', ReeltoReel CD89)

2 december 1956: 'Lee Morgan Sextet, Vol.2', met Kenny Rodgers, Mobley, Silver, Chambers, Persip

24 maart 1957: 'Lee Morgan, Vol.3', Gigi Gryce, Benny Golson, Wynton Kelly, Chambers, Persip

6 april 1957: Johnny Griffin, 'A Blowing Session', Mobley, John Coltrane, Kelly, Chambers, Art Blakey

25 augustus 1957: Jimmy Smith, 'House Party', met Curtis Fuller, George Coleman, Eddie McFadden, Kenny Burrell, Donald Bailey (ook 25 februari 1958)

25 augustus 1957: Lee Morgan, 'City Lights', met Fuller, Coleman, Ray Bryant, Chambers, Taylor

15 september 1957: John Coltrane, 'Blue Train', met Fuller, Kenny Drew, Chambers, PJ Jones

29 september 1957: Lee Morgan, 'The Cooker', met Pepper ...[vervolg op de volgende pagina links](#)

Adams, Bobby Timmons, Chambers, PJ Jones

18 november 1957 & 2 februari 1958:

Lee Morgan, 'Candy', met Sonny Clark, Watkins, Taylor

9 februari 1958: **Hank Mobley**, 'Peckin' Time', Kelly, Chambers, Persip

25 februari 1958: **Jimmy Smith**, 'House Party', met Lou Donaldson, Tina Brooks, Kenny Burrell, Blakey

30 oktober 1958: **Art Blakey & The Jazz Messengers**, 'Moanin', Golson, Timmons, Jymie Merritt

3 februari 1960: **Lee Morgan**, 'Here's Lee Morgan', met Clifford Jordan, Kelly, Chambers, Blakey

25 april 1960: '**The Young Lions**', met Frank Strozier, Wayne Shorter, Timmons, Bob Cranshaw, Albert Tootie Heath, Louis Hayes

28 april 1960: **Lee Morgan**, 'LeeWay', met Jackie McLean, Timmons, Chambers, Blakey

7 & 14 augustus 1960: **Art Blakey & The Jazz Messengers**, 'A Night In Tunisia', Shorter, Timmons, Merritt

13 oktober 1960: **Lee Morgan**, 'Expoo-bident', Jordan, Eddie Higgins, Art Davis, Blakey

24 januari 1962: **Lee Morgan**, 'Take Twelve', met Jordan, Barry Harris, Cranshaw, Hayes

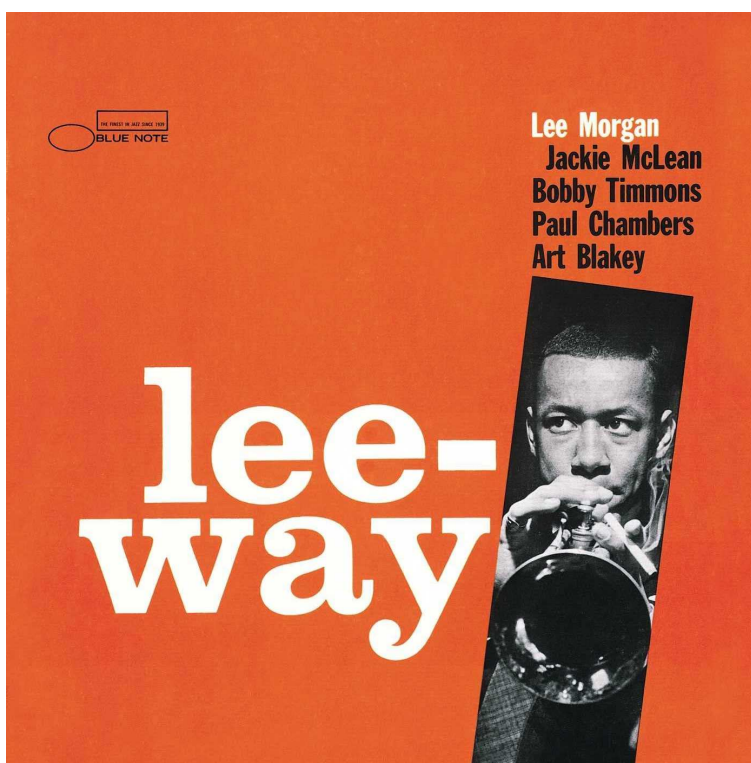
LEE MORGAN: 3 ESSENTIAL ALBUMS

opvallend, telkens een andere pianist!

25 augustus 1957: 'City Lights', met Morgan, Curtis Fuller, George Coleman, Ray Bryant, Paul Chambers, Art Taylor (Philly Joe Jones is foutief geciteerd als drummer))

21 december 1963: 'The Sidewinder', met Morgan, Joe Henderson, Barry Harris, Bob Cranshaw, Billy Higgins

29 september 1966: 'Charisma', met Morgan, Jackie McLean, Hank Mobley, Cedar Walton, Chambers, Higgins

ART BLAKEY:

Eight Classic Albums (Real Gone Jazz 303) – 4 cd's

30 oktober 1958: '**Moanin**', Morgan, Golson, Timmons, Merritt

februari 1961: '**Roots And Herbs**', met onder anderen Morgan, Wayne Shorter, Bobby Timmons

14 maart 1961: '**The With Doctor**', Morgan, Shorter, Timmons, Merritt

13-14 juni 1961: '**Impulse!**', met Morgan, Shorter, Fuller, Timmons, Merritt

LEE MORGAN ALS SIDEMAN

(zonder de meer dan twee dozijn Blakey-opnamen vanaf 1957 tot 1966)

10 mei 1955, **Hank Mobley**, 'Monday Night At Birdland'

4 november–2 december 1956, **Dizzy Gillespie Big Band**, 'Live Birdland'

7 november 1956, **Hank Mobley**, 'The Jazz Message N° 2'

Beluister hier dit album van Hank Mobley met Morgan:

https://www.youtube.com/watch?v=CymR3Az0_v8

25 november 1956, **Hank Mobley** with Donald Byrd and Lee Morgan

14 februari 1957, Howard Rumsey Presents **Conte Candoli & Lee Morgan**, 'Double Or Nothin'

27 februari 1957, **Charli Persip's** Jazz Statesmen

7 en 8 april 1957, **Dizzy Gillespie**, 'Dizzy In Greece', met musici die daar toerden mei 1956

8 april 1957, **Johnny Griffin**, 'A Blowin' Session'

10 april 1957, **Hank Mobley**, 'Another Monday Night At Birdland'

2 juni 1957, **Clifford Jordan**, 'Cliff Jordan'

6 juli 1957, **Dizzy Gillespie**, 'At Newport Jazz Festival'

8 juli 1957, **Dizzy Gillespie**, 'Birks' Works'

25 augustus 1957, **Jimmy Smith**, 'House Party'

...vervolg op de volgende pagina rechts

VARIA

Inschrijving LetterOne RISING STARS Jazz Award geopend

Tot 30 oktober kunnen jazzmusici een gooi doen naar de Letter One RISING STAR Jazz Award 2021. Iedere jazzmusicus kan meedoen; er is geen leeftijds-grens. Er zijn twee categorieën: Europa en Amerika. Het concours vindt dit jaar voor de vijfde keer plaats. De winnaar mag in 2022 een aantal betaalde optredens op grote jazzfestivals verzorgen. In de Europese jury zitten onder anderen Terri Lyne Carrington (voorzitter) en de journalisten Alex Dutilh en Imogen Tilden. De winnaars worden in januari 2022 bekendgemaakt.

Inschrijven kan via

www.l1risingstarsjazzaward.com.

Het affiche van de Bossche Jazzzomer is een ontwerp van Floor van der Doelen.

Zes augustusavonden jazz tijdens Bossche Jazzzomer 2021

Voor de tweede keer vindt deze maand een reeks Bossche Jazzzomerconcerten plaats. Op zes avonden zijn twaalf mini-concerten van Bossche jazzmusici te horen. Onder meer groepen van pianist Jacob Bedaux, drummer Jens Meijer, vibrafoon Vincent Houdijk en pianist Mike Roelofs betreden het podium. Plaats van handeling is de Tramkade 26, in de ruimte van de Jazzwerkplaats. De reeks loopt van 21 tot en met 28 augustus en de bezoeker heeft een zitplaats op voldoende afstand van anderen.

Info:

<https://www.jazzwerkplaats.nl/events/>

- 15 september 1957, **John Coltrane**, 'Blue Train'
- 23 september 1957, **Ernie Henry All Stars**, 'Last Chorus'
- 9 februari 1958, **Hank Mobley**, 'Peckin' Time'
- 25 februari 1958, **Jimmy Smith**, 'House Party'
- 16 maart 1958, **Tina Brooks**, 'Minor Groove'
- 21 april 1958, **Hank Mobley Septet**, 'Monday Night At Birdland'
- 17 november 1958, **Benny Golson** and the Philadelphians
- 9 maart 1959, **Curtis Fuller**, 'Sliding Easy'
- 16 en 31 maart 1959, **Ahmed Abdul-Malik** (Sam Gill), 'East Meets West'
- 4 mei 1959, **Philly Joe Jones** Big Band Sounds, 'Drums Around The World'
- 14-15 mei 1959, **Art Farmer** Tentet, 'Brass Shout'
- 12 augustus 1959, **Wynton Kelly**, 'Kelly Great!'
- 25 augustus 1959, **Curtis Fuller** Jazztet with Benny Golson, 'Arabia'
- 9 november 1959, **Quincy Jones**, 'The Great Wide World Of Quincy Jones'
- 10 november 1959, **Wayne Shorter**, 'Introducing Wayne Shorter'

Beluister hier een nummer van deze plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=AJMYvgX3qxM>

- 16 april 1960, **Art Blakey & Buddy Rich**, 'Electric Sticks'
- 25 april 1960, **The Young Lions**
- 7 juni 1960, **Curtis Fuller**, 'Images Of Curtis Fuller'
- 2 oktober 1963, **Hank Mobley**, 'No Room For Squares'
- 21 november 1963, **Grachan Moncur III**, 'Evolution'
- 29 april 1964, **Wayne Shorter**, 'Night Dreamer'
- 4 september 1964, **Stanley Turrentine**, 'Mr. Natural'
- 1 of 3 december 1964, **Buddy deFranco**, 'Blues Bag'
- 9 en 10 april 1965, **Freddie Hubbard**, 'The Night Of The Cookers', Live Club La Marchal
- 18 juni 1965, **Hank Mobley**, 'Dippin'
- 24 september 1965, **Jackie McLean**, 'Jackknife'
- 3 december 1965, **Jackie McLean**, 'Consequence'
- 18 december 1965, **Hank Mobley**, 'A Caddy For Daddy'

- 27 januari 1966, **Joe Henderson**, 'Mode For Joe'
  - 18 maart 1966, **Hank Mobley**, 'A Slice Of The Top'
  - 17 juni 1966, **Hank Mobley**, 'Straight No Filter'
  - 24 februari 1967, **Hank Mobley**, 'Third Season'
  - 22 september 1967, **Jack Wilson**, 'Easterly Winds'
  - 1 december 1967, **McCoy Tyner**, 'Tender Moments'
  - juli 1968, **Lee Morgan/Clifford Jordan** Quintet, 'Live in Baltimore'
  - 23 juli 1968, **Dr. Lonnie Smith**, 'Think' (is niet Lonnie Liston Smith)
  - 5 augustus 1968, **Andrew Hill**, 'Grass Roots'
  - 3 januari 1969, **Dr. Lonnie Smith**, 'Turning Point'
  - 7 februari 1969, **Larry Young**, 'Mother Ship'
  - 14 maart 1969, **Elvin Jones**, 'The Prime Element'
  - 21 maart 1969, **Reuben Wilson**, 'Love Bug'
  - 30 juni 1969, **Harold Mabern**, 'Workin' And Wailin'
  - 26 januari 1970, **Harold Mabern**, 'Greasy Kid Stuff!'
  - 6 en 13 maart 1970, **Andrew Hill**, 'Lift Every Voice'
  - 30 september en 1 oktober 1971, **Bobbi Humphrey**, 'Flute In'
  - 16 en 17 februari 1972, **Charles Earland**, 'Intensity' (laatste plaat Lee Morgan)
- Erik Marcel Frans**

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 9 augustus 2021

- 1 Mike LeDonne**
It's All Your Fault
(Savant)
- 2 George Cables**
Too Close For Comfort
(HighNote)
- 3 The Baylor Project**
Generations
(Be a Light)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 1 augustus 2021

- Mike Flynn, Jazzwise (UK)
JULIAN SIEGEL JAZZ ORCHESTRA
 Tales From the Jacquard (Whirlwind Recordings)
 Anna Filipieva, Jazz.ru (Russia)
BENITO GONZALEZ
 Sing To The World (Rainy Days)
 Jan Granlie, Salt-peanuts.eu (Pan-Scandinavian)
ROY BROOKS
 Understanding (Cellar Live/Reel to Reel)
 Christine Stephan, JAZZTHETIK (Germany)
KUU!
 Artificial Sheep (ACT)
 Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com (Turkey)
DANIEL HERSKEDAL
 Harbour (Edition Records)
 Matthieu Jouan, Citizenjazz.com (France)
 Henning Bolte, Written in Music (Netherlands)
KILLING POPES
 Ego Kills (Clean Feed)

- Sebastian Scotney, LondonJazz News (UK)
RUBEN FOX
 Introducing... Ruben Fox (Rufio Records)
 Cim Meyer, Jazz Special (Denmark)
CLAUDIO JR DE ROSA JAZZ 4ET
 Jazz Getxo (Errabal Jazz)
 Lars Mossefinn, Dag og tid (Norway)
ANGRUSORI
 Live At Tou (Hudson Records)
 Axel Stinshoff, Jazzthing (Germany)
VIJAY IYER
 Uneasy (ECM)
 Luca Vitali, Giornale della Musica (Italy)
GIOVANNI GUIDI
 Ojos De Gato (CAM Jazz)
 Madli-Liis Parts, Muusika (Estonia)
UMA
 Wishing Well (Myndstream)
 Paweł Brodowski, Jazz Forum (Poland)
ATOM STRING 4TET
& SZCZECIN PHILHARMONIC WIND 4TET
 Karłowicz Recomposed (Filharmonia Szczecin)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group](#).